

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1201/2567

นางสาว ส.โจทก์ บริษัท น. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 84, พ.ร.ก.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564
มาตรา 4, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.พ.พ. มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในวันนัดเดินเผชีญสืบ คู่ความทั้งสองฝ่ายลงชื่อรับรองความถูกต้องของแผนผังและแปลงสละ
ประเด็นพิพาท ข้อ 2 ที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์หรือจำเลยทั้งสอง กรณีจึงไม่จำเป็นต้องสืบพยานและ
วินิจฉัยประเด็นพิพาท ข้อ 2 อีกต่อไป ข้อเท็จจริงจึงเป็นไปตามที่คู่ความยอมรับกันในความรับรู้
ของศาลตามหลักความประสงค์ของคู่ความ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 84 (3) และมาตรา 99 วรรคหนึ่ง
โดยไม่ต้องใช้พยานหลักฐาน ไม่ต้องอาศัยกฎเกณฑ์เรื่องหน้าที่นำสืบ เรื่องการรับฟังพยานหลักฐาน
หรือเรื่องการชี้แจงน้ำหนักพยานหลักฐานแต่อย่างใด

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ห้ามจำเลยทั้งสองเข้าไปเกี่ยวข้องกับที่ดินของโจทก์ กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกัน
ชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วัน
ฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษา
ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายให้โจทก์เป็นเงิน 250,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ห้ามจำเลยทั้งสอง
เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับที่ดินของโจทก์ กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดย
กำหนดค่าทนายความเป็นเงิน 10,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ โจทก์และ
จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ คืนค่าธรรมเนียมใช้แทน
5,000 บาท แก่จำเลยทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมนอกจากที่ศาลสั่งคืนและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี
ทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่ง
พิจารณาได้ความว่า โจทก์มีชื่อเป็นผู้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินตาม
หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ข.) เลขที่ 274 เนื้อที่ 19 ไร่ 61 ตารางวา จำเลยที่ 1 เป็น
นิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการมีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 จำเลย
ทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินเฉพาะส่วนในที่ดินโฉนดเลขที่ 15537 และจำเลยที่ 2
เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินเฉพาะส่วนในที่ดินโฉนดเลขที่ 15530 วันที่ 17 สิงหาคม 2563
ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดน่านจัดทำแผนที่พิพาท จำเลยทั้งสองไม่ไปนำชี้และ
ไม่รับรองแผนที่พิพาท วันที่ 2 พฤศจิกายน 2563 ชั้นที่สองสถาน ศาลชั้นต้นกำหนดประเด็น
ข้อพิพาทว่า 1) โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ 2) ที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์หรือจำเลยทั้งสอง 3) โจทก์
มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยทั้งสองหรือไม่ เพียงใด วันที่ 5 มีนาคม 2564
ศาลชั้นต้นเดินเผชีญสืบที่พิพาท โจทก์และจำเลยทั้งสองรับรองความถูกต้องของแนวเขตตาม
แผนผัง คู่ความแปลงสละประเด็นข้อพิพาทในข้อ 2 พิเคราะห์แล้ว คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตาม
ฎีกาของโจทก์ข้อแรกว่า คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 5 ซึ่งยกประเด็นข้อพิพาทข้อ 2) ที่พิพาท
เป็นของโจทก์หรือจำเลยทั้งสอง ซึ่งคู่ความสละแล้วขึ้นวินิจฉัยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ข้อนี้

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84 บัญญัติว่า การวินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงในคดีใดจะต้องกระทำโดยอาศัยพยานหลักฐานในสำนวนคดีนั้น เว้นแต่ (3) ข้อเท็จจริงที่คู่ความรับหรือถือว่ารับกันแล้วในศาล มาตรา 99 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ถ้าศาลเห็นว่าจำเป็นที่จะต้องตรวจบุคคล วัตถุ สถานที่ หรือตั้งผู้เชี่ยวชาญตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 129 และ 130 เมื่อศาลเห็นสมควร ไม่ว่าการพิจารณาคดีจะอยู่ในชั้นใด หรือเมื่อมีคำขอของคู่ความฝ่ายใดภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติ มาตรา 87 และ 88 ให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่งกำหนดการตรวจหรือการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญเช่นนั้นได้ ดังนี้ เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์เป็นผู้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ข.) เลขที่ 274 จำเลยทั้งสองนำรถแบ็กโฮและรถไถเกรดเข้าไปปรับไถพื้นที่และโค่นไม้ยืนต้นจำนวนมาก เนื้อที่ประมาณ 3 ไร่ อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์โดยปกติสุข ขอให้ห้ามจำเลยทั้งสองเข้าไปเกี่ยวข้องกับที่ดินของโจทก์ กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าเสียหายแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การว่า จำเลยทั้งสองปรับถมที่ดินโฉนดเลขที่ 15537 ของจำเลยทั้งสองโดยมิได้รู้ล้าที่ดินของโจทก์ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เช่นนี้ คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่า 1) โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ 2) ที่พิพาทเป็นของโจทก์หรือจำเลยทั้งสอง 3) โจทก์มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยทั้งสองหรือไม่ เพียงใด ดังที่ศาลชั้นต้นกำหนดและให้โจทก์นำสืบก่อน โดยโจทก์อ้างตนเองเป็นพยาน และมีนายสถาพรเบิกความสนับสนุนในทำนองเดียวกันว่า โจทก์เป็นผู้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ข.) เลขที่ 274 ซึ่งเป็นมรดกตกทอดสืบจากบรรพบุรุษมากกว่า 100 ปี โดยที่ราบลุ่มใช้ทำนา ที่ดอนใช้ทำสวนปลูกต้นผลไม้ เช่น ขนุน ไข่ ฉำฉา แนวเขตการครอบครองทำประโยชน์ด้านทิศใต้จรดร่องน้ำ (หมายถึงลำเหมืองสาธารณะประโยชน์) จำเลยทั้งสองบุกรุกที่ดินของโจทก์ทางด้านทิศใต้ (ในกรอบสีเขียว) ตามแผนที่พิพาท โดยนำรถแบ็กโฮและรถเกรดเข้าไปปรับไถพื้นที่และโค่นไม้ยืนต้นเนื้อที่ประมาณ 3 ไร่ ตามรายงานกระบวนการพิจารณาวันที่ 4 มีนาคม 2564 ในวันดังกล่าวนายวิชณุ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดน่านมาศาลตามที่โจทก์ขอหมายเรียกไว้ ศาลชั้นต้นสอบคู่ความและนายวิชณุได้ความว่า ที่พิพาทได้มีการรังวัดสอบเขตแน่นอนแล้ว ขอให้ศาลไปเดินเผชิญสืบเพื่อเจ้าพนักงานที่ดินจะนำหลักเขตให้เห็นสภาพที่แท้จริง ศาลชั้นต้นนัดเดินเผชิญสืบวันที่ 5 มีนาคม 2564 วันดังกล่าวมีโจทก์ ทนายโจทก์ จำเลยทั้งสอง ทนายจำเลยทั้งสอง นายวิชณุ และนายภานุวัฒน์ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดน่านมาพร้อมเจ้าพนักงานที่ดินซึ่งเชือกฟางตามหลักหมุดในภาพถ่ายแนบท้ายรายงานกระบวนการพิจารณาประกอบแผนผัง ซึ่งคู่ความทั้งสองฝ่ายลงชื่อรับรองความถูกต้องและแถลงสละประเด็นข้อ 2) ที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์หรือจำเลยทั้งสอง แล้วศาลชั้นต้นให้สืบพยานจำเลยทั้งสองต่อไป จำเลยทั้งสองมีจำเลยที่ 2 อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า จำเลยทั้งสองไม่ทราบว่าเป็นของโจทก์ เนื่องจากหลักเขตไม่แน่นอน ที่ดินโฉนดเลขที่ 15537 เป็นของจำเลยทั้งสอง การปรับไถพื้นที่จำเลยทั้งสองอาศัยแนวเขตจาก GOOGLE MAP และให้ช่างรังวัดสอบเขตที่ดิน ต้นไม้ที่ตัดอยู่ในเขตที่ดินของจำเลยทั้งสอง ดังนี้ เมื่อพิจารณารายงานกระบวนการพิจารณาการเดินเผชิญสืบลงวันที่ 5 มีนาคม 2564 ภาพถ่ายแนบท้ายรายงาน ประกอบแผนผัง ซึ่งคู่ความทั้งสองฝ่ายลงชื่อรับรองความถูกต้องตรงกับที่โจทก์และจำเลยทั้งสองนำสืบว่า โจทก์ครอบครองทำประโยชน์ที่ดินหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ข.) เลขที่ 274 ในฟ้องตามแนวเขตด้านทิศใต้จนจรดลำเหมืองสาธารณะประโยชน์ ซึ่งส่วนหนึ่งครอบที่ดินโฉนดเลขที่ 15537 (ในกรอบสีน้ำเงิน) และที่ดินโฉนดเลขที่ 15530 (ในกรอบสีแดง) ที่จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวม แต่เมื่อหักที่ดินของ

จำเลยที่ 2 ทั้งสองแปลงออกแล้ว จำเลยทั้งสองยังคงบุกรุกแผ้วถางที่ดินและต้นผลไม้ที่โจทก์ครอบครองทำประโยชน์อยู่ประมาณ 2 ไร่เศษ คือที่พิพาทในกรอบสีเขียว เยี่ยงนี้ กรณีจึงไม่จำเป็นต้องสืบพยานและวินิจฉัยประเด็นพิพาทข้อ 2) ที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์หรือจำเลยทั้งสองต่อไป ที่คู่ความทั้งสองฝ่ายแถลงสละประเด็นข้อ 2) จึงเป็นไปดังที่คู่ความได้ยอมรับข้อเท็จจริงกันในความรับรู้ของศาลแล้วตามหลักความประสงค์ของคู่ความ (principle of party disposition) ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84 (3) และมาตรา 99 วรรคหนึ่ง การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นชอบแล้ว ข้อเท็จจริงยอมรับกันเป็นยุติว่า จำเลยทั้งสองบุกรุกแผ้วถางที่ดินและต้นผลไม้ที่โจทก์ครอบครองทำประโยชน์อยู่ประมาณ 2 ไร่เศษ คือที่พิพาทในกรอบสีเขียวโดยไม่ต้องใช้พยานหลักฐาน ไม่ต้องอาศัยกฎหมายเกณฑ์เรื่องหน้าที่นำสืบ เรื่องการรับฟังพยานหลักฐานหรือเรื่องการแข่งขันนำพยานหลักฐานแต่อย่างใด ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ไม่มีอำนาจยกประเด็นข้อพิพาทข้อ 2) ที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์หรือจำเลยทั้งสอง ซึ่งคู่ความสละและยุติแล้ว ชื่นวินิจฉัยว่าพยานหลักฐานของโจทก์รับฟังไม่ได้ว่าที่พิพาทอยู่ในเขตที่ดินของโจทก์กับพิพากษายกฟ้องโจทก์มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อต่อไปว่า โจทก์เสียหายเพียงใด โดยโจทก์ฎีกาว่า โจทก์เสียหายเป็นเงินจำนวน 500,000 บาท นั้น โจทก์มิได้นำสืบให้ศาลเห็นว่า จำเลยทั้งสองไถ่ปรับดินและโค่นต้นไม้ของโจทก์คิดคำนวณเป็นเงินดังกล่าวได้อย่างไร ไม่ได้ฎีกาโต้แย้งค่าเสียหายที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้ 250,000 บาท ไม่ชอบไม่ถูกต้องอย่างไร ที่ชอบที่ถูกต้องควรเป็นจำนวนเท่าใด เป็นฎีกาที่ไม่ชัดแจ้ง จึงไม่เห็นสมควรวินิจฉัย และที่ศาลชั้นต้นกำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์ 250,000 บาท เหมาะสมแล้ว อนึ่ง ตามที่ได้มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 มาตรา 4 ยกเลิกความในมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และให้ใช้ความใหม่แทน เป็นผลให้ดอกเบี้ยยี่สิบปีปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี แต่ไม่กระทบถึงอัตราดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาขณะที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และมาตรา 7 ให้นำบทบัญญัติมาตรา 224 ที่แก้ไขใหม่ใช้แก่การคิดดอกเบี้ยยี่สิบปีถึงกำหนดเวลาชำระหนี้ตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 มีผลใช้บังคับในวันที่ 11 เมษายน 2564 จึงให้ใช้อัตราดอกเบี้ยยี่สิบปีถึงกำหนดเวลาชำระหนี้ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ในอัตราใหม่ดังกล่าว การกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามกฎหมายเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และมาตรา 252 แม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา พิพากษากลับว่า ห้ามจำเลยทั้งสองเข้าเกี่ยวข้องกับที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ข.) เลขที่ 274 หมู่ที่ 4 ซึ่งอยู่ในความครอบครองของโจทก์ตามแผนผัง เว้นแต่ที่ดินโฉนดเลขที่ 15537 และที่ดินโฉนดเลขที่ 15530 ในกรอบสีน้ำเงินและสีแดง ให้จำเลยทั้งสองร่วมชำระเงิน 250,000 บาท แก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปีแต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอท้ายฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามชั้นศาลให้เป็นพับ

วิฐูร คลองมีคุณ · ศุภร พิชิตวงศ์เลิศ · นันทิกา จิวิธยาภูล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1201/2567>